

Man & kvinna i Kristus IV (IV) – att tolka och relatera.

Förstår du vad du läser? Den etiopiske hovmannens svar på diakonen Filipos fråga är verkligen tidlös: hur skulle jag kunna det om ingen vägleder mig (Apg. 8:30)? Det är lika mycket en nutidsfråga, frågan om självförståelse och identitet inkluderade, ständigt återkommande.

Förra sekelskiftet erbjöd en klar kartbild hur säker kunskap skulle fastställas, bl.a. genom att utesluta det religiösa. Idag har vi svårt att enas om hur vi ska relatera kartorna. Pilatus fråga: Vad är sanning? föreföll för en tid närmast vara en icke-fråga. Men frågan var inte dum eller icke-relevant. Jesus avsåg att vittna för sanningen – så vad betyder det? Våra bibliska sanningsbegrepp ger perspektiv. Det grekiska sanningsbegreppet – a-lethes, är en negering av glömskans flod – underjordsfloden Lethes, tillsammans med det hebreiska totala sanningsbegreppet – ämät – som är uppbyggt på alfabetets första, sista och mellersta bokstav. Också våra dagars experimentella sanningsbegrepp tål att prövas, liksom förnekandet av en absolut sanning. När nu våra unga har förväntats bestämma sin egen könsidentitet beror det i hög grad på de tänkta kunskapsmässiga villkoren: det är din nuvarande känsla som måste avgöra, inte ens biologins fakta redovisas.

För hundra år sedan diskuterades tolkandets ramar på allvar i Europa, både i tyskt och franskt sammanhang. I folkhemmets Sverige fick tvärtom en tänkt supervetenskap dominera tankeramarna alltmera, inte ens den nya fysikens landvinningar rymdes riktigt, innan allt svängde. I svensk utbildning blev det närmast en dubbeleffekt då världens tänkt bästa utbildning skulle lokalanpassas och bli tolkningsmedveten: själva sanningsbegreppet sågades. Det behövdes en pandemi, fake news och ett krig för att på nytt väcka sanningsfrågorna på allvar.

Är det språket som begränsar eller är det istället tvärtom, språket ger redskapen att nyansera självförståelse och omvärldsuppfattning?! Att vi skulle bli mer vidsynta genom att förbjuda eller väga begrepps användningen är sannerligen (!) inte en självklarhet. När detta ska tillämpas på så basala fakta som våra kroppar fungerar inga lögner.

‘Trust the basic design’ är en god vägledning då det gäller att uttrycka sig om det allra mest grundläggande (www.faderfolke.se). Bibelns budskap om det unika med mannens och kvinnans skapelse utifrån en människa till Guds avbild är förvisso en förkunnad sanning men bekräftad i själva gen-systemet. Även om kvinnans x-

kromosomer dominerar är hon extra utsatt såsom bärare av två liv. Ändå vittnar människans mognad som däggdjur att hon definitivt är mer än djur, inte minst hennes känsla för och vilja till frihet. Det är i mycket den frågan som lett fram till en extrem tolkningssituation för många unga i Sverige och en del unga i Europa.

När Paulus förkunnar att juden och icke-juden, den omyndige och myndige och mannen och kvinnan är ett i Kristus ger det ett unikt bidrag vad gäller identitetsfrågorna. Triaden antyder i sig en ordning med huvudfrågan i tillhörigheten till Guds folk, *och* frågan om myndighetsfrågan *före* frågan om man och kvinna. Vi tänker myndighetsfrågan först, frågan om man och kvinna f.n. som relativ och trons fråga som mindre väsentlig. Men tron på Kristus förändrar allt, också vår tanke om möjligheten till sanning och kunskap. Den är värd att söka. Grunddesignen håller.

Men frågan om identitet och livsuppgift behöver likväl processas. En livsinsikt är att det inte görs en gång i våra unga år utan är en del av livsresan, med vår gamla eller nya familj. Hur ser min plats i världen ut? Vilket nät av relationer formar mig? Vad tycker jag är viktigt och intressant? Vad har varit viktigt och intressant i mitt liv som det formats? Det har avgörande betydelse om en gudstro finns med i den eftertanken eller inte. Den kristna tron lyfter fokus från att navelskåda mina känslor, och mina mer eller mindre besatta tankar om mina närmaste, till en gemenskap med den Treenige, Fadern, Sonen och Anden.

Gemenskapen med den Treenige öppnar upp för en ny eftertanke och ett perspektiv som underordnar vår jordiska vardag det himmelska. Det vardagliga blir alls inte oväsentligt men det får ett nytt ljus. Jag blir inte utgångspunkten i den eftertanken utan Guds tanke om mig. Jag blir inte i första hand betraktaren utan den som ses av Skaparen i Kristus. Den sanningen tål att leva och att dö på.

Jonas Nilsson